

Данашње издање листа Франкфуртер алгемајне цајтунг (ФАЗ) доноси текст „Снајпери на јеврејском гробљу“ у којем каже да је Александар Вучић као млади добровољац „служио у Сарајеву злочиначкој политици“.

Свој опширан текст аутор Михаел Мартенс почиње историјом јеврејске заједнице у Сарајеву која је скоро потпуно уништена Холокаустом. Историјски преглед је украшен цитатима књижевног нобеловца Иву Андрића – Мартенс је добар познавалац његовог дела. Потом аутор описује и трагове које је на Јеврејском гробљу оставио рат деведесетих. Следи кратак опис опсаде Сарајева у којој је погинуло више од 11.000 људи.

„Једно од попршта опсаде било је управо Јеврејско гробље у Сарајеву. Виши делови гробља, смештеног на падини брда, били су под контролом српских нападача. Одатле су снајпери држали град на нишану. Британски генерал Мајкл Роуз, који је једно време командовао мировним снагама УН у Сарајеву, изјавио је пред Хашким трибуналом да је јеврејско гробље стално представљало опасно полазиште за гранатирање и снајперско

дејство по граду. Са положаја на гробљу гађана је и градска болница у насељу Маријин Двор, у дну сарајевске котлине. Један хирург запослен у тој болници сведочио је пред судом да су пацијенти и медицинско особље више пута рањавани снајперском ватром која је долазила из правца јеврејског гробља“.

Потом Мартенс на новинску позорницу изводи протагонисту који је заправо главна тема текста – Александра Вучића:

„Човек који је као млади добровољац, макар извесно време, био присутан на том месту, усред злочиначких догађања на јеврејском гробљу у Сарајеву, касније ће постати познат и моћан – данашњи председник Србије Александар Вучић. Нису његови противници нити клеветници ти који су у јавност пласирали овај непријатан детаљ из његове биографије. О томе је деведесетих година у више интервјуа говорио управо он сам, и то са поносом.

Ти интервјуи објављени су у листовима који одавно више не излазе и који су оставили врло мало трагова на интернету. Због тога многе Вучићеве изјаве у којима се хвалио својим учешћем као ратни добровољац нису прешле пут од штампане прошлости до дигиталне садашњости и остале су релативно непознате. Међутим, онај ко истражује фондове Народне библиотеке Србије у Београду, у папирним архивама наићи ће на бројне трагове.“

„Млади добровољац Вучић“

У тексту следе резултати ауторовог упорног тражења по архивској грађи из аналогне ере – цитати изјава Александра Вучића из његовог радикалног периода. Портрет Александра Вучића који је августа 1994. године објавио српски илустровани недељник Дуга дао је аутору добар материјал за следеће констатације:

„Вучић је 1994. године већ важио за политичара у успону у Српској радикалној странци, коју је предводио вођа паравојних формација Војислав Шешељ, а за коју се претпоставља да ју је основала или барем делимично контролисала српска државна безбедност“.

Аутор препричава чланак из Дуге и напомиње да је новинар у Вучићевој соби код родитеља приметио „ратне трофеје“ окачене по зидовима, не објашњавајући о чему је тачно реч.

А онда следи изјава Александра Вучића: „Када је почео рат у Босни, ја сам отишао у српско Сарајево и пријавио се као добровољац.“

Мартенс напомиње да је Вучић образложио тај свој корак констатацијом да је отишао у Сарајево „да би бранио српство“. Осим тога у тексту сазнајемо и где је млади добровољац Вучић најпре био распоређен: „Часопису Дуга Вучић је 1994. године рекао да је ‘неко време био на Јеврејском гробљу’ пре него што је отишао на Пале“.

Након тога немачки чланак набраја отворена питања: „Из Вучићевог интервјуа није јасно шта је тачно радио на Јеврејском гробљу у Сарајеву. Да ли је и он пуцао на град? Да ли је и он убијао цивиле? Која је била његова улога? Извесно је, међутим, да за тврдњу која се последњих месеци појављује у јавности – да је Вучић наводно

водио богате странце који су као `викенд-снајперисти`, уз новчану надокнаду, са српских положаја пуцали на цивиле у Сарајеву, првенствено на жене и децу – не постоје никакви веродостојни докази. Али такве сензационалистичке приче нису ни потребне да би се закључило да се будући председник Србије као млади ратни добровољац ставио у службу дубоко злочиначке политике“.

„Да је ту политику у потпуности подржавао, Вучић је говорио и другим приликама, између осталог у посебном издању часописа Велика Србија, гласила Српске радикалне странке, објављеном у септембру 1997. године. Тада је већ био генерални секретар странке“.

Следи Вучићева изјава у издању Велике Србије штампаном у 50.000 примерака: „У том заиста кризном периоду за наш народ нашао сам се у дилеми која је морила многе, посебно млађи свет, коју је разрешио мој четрдесетодневни боравак као добровољца у Сарајеву“.

У немачком листу Франкфуртер алгемајне цајтунг се констатује да је у истом интервјуу из 1997. Вучић навео и да је „укупно провео чак осам месеци на територијама Босне под контролом босанских Срба, од чега `два месеца на фронту`“. Следи још једна изворна изјава Александра Вучића из тог интервјуа: „Ако мислите да сам се залагао за Хрвате или муслимане – нисам и не пада ми на памет да се стидим тога“.

Аутор додаје да Вучић истовремено наглашава наводна српска права на делове државне територије Босне и Херцеговине и Хрватске, али и да позива на стрпљење док се политичке околности у свету не промене.

У завршном делу текста Мартенс каже: „Данас Вучић говори другачије. У политичкој реторици прихватио је Дејтонски споразум и поштује територијални интегритет Босне и Херцеговине. Ипак, у медијима блиским Вучићу и даље је присутан ревизионистички тон – управо онакав какав је најављивао још 1997. године“.

У тексту се каже да је Вучић, говорећи о Хрватској и Босни и Херцеговини, 1997. изјавио: „Када наша странка дође на власт у Србији, свакодневно ћемо подсећати да су те територије наша вековна земља.“

У самој завршници текста аутор се пита: „Шта такве речи значе данас? Сједињене Америчке Државе, које су пре три деценије биле кључни чинилац у заустављању ратова на Балкану, у међувремену су се повукле из региона или чак пружају подршку националистичким тврдолинијашима. Европске државе нису успеле да попуне тај вакуум. Српски ветеран са Јеврејског гробља у Сарајеву пажљиво прати тај развој догађаја“.

Михаел Мартенс подсећа да је Александар Вучић у свом оштром нападу на Дејтонски мировни споразум још 1995. године написао: „На крају ће Срби подићи главу и вратити своје земље. Потребно је само још мало сачекати.“

И текст завршио питањем: „Да ли се то чекање ближи крају?“

(Дојче веле, Данас)